

всякъ минутъ да не видатъ на небеса
свѣтлинъ-тж на пожара. Сичкъ-тж нощъ
не имъ доде сънь да захлуни вежды-ты
имъ; срѣднощъ ся мина, и буенъ вѣтъръ
свираше изъ дръвие-то на дубравъ-тж, а
отдалечено-то мѣсто накадѣто Лименъ
бѣше у чериж тъмницъ. Въизапно ся
стрѣснѣхъ Рада и Славка, като видѣхъ
еднъ ясенъ свѣтлинъ, растрѣпераны на-
чнѣхъ да ся моижгъ съ по-голѣмъ тѣ-
пlostь. О Боже, рече Славка, ето пламъ-
ка дѣто ся извыщява малко по малко
по-вече! Глѣдай мале! какъ го движи
вѣтрушка-та, и прѣвраща отъ еднъ стра-
нъ на другъ! майка и дъщеря прималявахъ
почти въ това зрѣнїе. Нъ той часъ, за
голѣмъ тѣхнъ радость, съглѣдахъ че
бѣхъ излѣганы зашто-то мнима-та свѣ-
тлина не бѣше ничто друго, освѣнь мѣ-
сячна-та, коя като ся извыщи найсѣт-
нѣ надъ облацы-ты, тутакси свѣтна по-
ясно, и начна свое-то излѣчко и велико-
лѣпно пжтешествїе по сине-небе. Тогава
Рада и момичето ѝ насърчени останахъ
още много врѣмя на прозорца, нъ не